

Arrest

nr. 237 609 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. VAN NIJVERSEEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 april 2012 dient de verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 26 september 2012 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) om de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Op 15 juli 2015 wordt de verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van twintig maanden met uitstel voor vijf jaar (behalve de periode van voorlopige hechtenis) wegens deelname aan activiteiten van mensensmokkel.

Op 2 maart 2018 beslist de commissaris-generaal tot de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus.

Met het arrest nr. 208 660 van 3 september 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Op 15 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris - thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie - een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Met het arrest nr. 218 805 van 25 maart 2019 heeft de Raad het beroep tegen de beslissing tot beëindiging van het verblijf verworpen en heeft hij het bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd.

Op 9 april 2019 neemt de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker ter kennis werd gebracht met een aangetekende zending van 10 april 2019 en die als volgt is gemotiveerd:

"(...)

De heer / mevrouw, die verklaart te heten:

naam: A., P.,

geboortedatum: (...) 1990

geboorteplaats: K.

nationaliteit: Afghanistan

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor volgende feiten :

Op 15/10/2018 was u het voorwerp van een beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 11, § 3, tweede lid van de wet van 15 december 1980. Bij arrest van 25/03/2019 werd de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, doch het bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd.

Aangezien u op heden geen verblijfsrecht meer geniet, staat het vast dat de minister of zijn gemachtigde u in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet van 15 december 1980 een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten, moet afgeven.

U werd op 26/09/2018 via een aangetekend schrijven, dat door de DVZ naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd gestuurd, uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan u het nodig acht dat de DVZ hiervan kennis heeft ten einde uw situatie correct in te schatten, zodoende een beslissing tot intrekking of beëindiging van het verblijfsrecht te verhinderen of beïnvloeden (art. 62, § 1, eerste lid, van de wet van 15/12/1980). U gaf gevolg aan dit schrijven en bezorgde de DVZ een ingevulde vragenlijst inclusief enkele bijlagen. Bij het nemen van deze beslissing tot een bevel om het grondgebied te verlaten wordt met toepassing van artikel 74/13 rekening gehouden met de volgende elementen: het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand.

Wat uw gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, noch een duurzame relatie of minderjarige kinderen binnen of buiten België te hebben. U gaf aan dat uw enige familieleden, zijnde uw moeder en zus, zich in Afghanistan bevinden. Bijgevolg staat vast dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een familie- of

gezinsleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.

Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde - gevraagd naar ziektes die u belemmeren te reizen of naar uw herkomst land terug te keren - geen ziekte te hebben. Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.

Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus dd. 02/03/2018, verklaarde te vrezen aanzien te worden als een spion en welgesteld persoon na jaren van verblijf in Europa. Vooreerst merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat uw stelling berustte op een louter vermoeden en u daar geen concrete aanwijzingen voor had. Gesteld werd dat dit niet volstaat, aangezien men zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen. Daarnaast verklaarde u in de voormelde vragenlijst niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 verwees u naar de algemene onveiligheid in Afghanistan. Het CGVS was dienaangaande van oordeel dat u naliel het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

In het kader van uw beroep tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalde u uw vrees die u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 uitte, namelijk te worden aanzien als spion of welgesteld persoon, evenals een vrees voor terugkeer omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U haalde in het kader van deze beroepsprocedure diverse bronnen aan die recenter zijn dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016 waarop het CGVS zich voornamelijk baseerde voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

U verwees onder andere naar het rapport "Country of Origin Information Report - Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms" dd. December 2017 om uw stelling te staven dat u bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon zal worden beschouwd en om die reden te vrezen voor uw leven. Vooreerst merken we op dat het rapport zich uitlaat in algemene bewoordingen en u louter het vermoeden uit bij terugkeer als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd zonder in concreto deze vrees voor vervolging aan te tonen. Verschillende passages in het rapport tonen aan dat het om louter blote verklaringen gaat, die gebaseerd zijn op een subjectieve vrees. Zo lezen we in het rapport ondermeer "[...] fears claimed by Afghans returning back from the West [...]" "Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies"; "[...] returnees fear of the security situation stopped them from leaving home"; "[...] returnees fear from being kidnapped for ransom for this reason"; "The Australian government states in a 2015 report that there are occasional reports of alleged kidnapping after return" (eigen onderlijning - een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Uit de Country of Origin Focus - Afghanistan - Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod dd. 18/03/2019 (update) blijkt bovendien dat "[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidsfunctionarissen" (een kopie van dit document wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

In het Returnee and IDP monitoring report dd. 18/05/2018, wordt het volgende gesteld: "By comparison, 58% of 2017 returnees report difficulties with the host community, although these difficulties almost always relate to lack of jobs and cost of living, rather than discrimination. [...] Fewer than 1% of returnees or IDPs report ethnic discrimination, extortion, disputes with host communities or that host communities are unwelcoming. This roughly corresponds with the findings from UNHCR's 2016 returnee monitoring exercise - during the second round of returnee monitoring, 89% of returnees stated that they had a positive relationship with their host community, 10.5% stated that they had a neutral relationship, and only 0.5% reported a negative relationship." (een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Bovendien vond er op 27 en 28 november 2018 een Geneefse conferentie met betrekking tot Afghanistan plaats, waarbij er in het communiqué het volgende vermeld wordt: "The effort of the government regarding voluntary and safe return and sustainable reintegration is fundamental to peace and stability. Participants appreciated the government's return and reintegration policies and plans and called for their accelerated implementation." (een kopie van het communiqué wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

*We merken bijgevolg op dat het niet volstaat te verwijzen naar bronnen die een algemene beoordeling geven over de veiligheidssituatie in Afghanistan enerzijds en de problematiek inzake verwesterde Afghanen na terugkeer anderzijds. Het loutere feit dat u het vermoeden uit bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd, zonder deze vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 aannemelijk te maken. Daarnaast wijzen we er op dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Jalalabad. Tot slot maakt u niet aannemelijk dat u een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere feit dat u verwijst naar bronnen die een algemene beoordeling over de veiligheidssituatie in Afghanistan presenteren, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.
(...)"*

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 7, eerste lid en 62 van de vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht, van de materiële motiveringsplicht, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Het enig middel wordt als volgt toegelicht:

"Per schrijven van 09.04.2019 wordt aan verzoeker de bestreden beslissing betekend; Hierbij werd geenszins voldoende rekening gehouden met alle elementen van het dossier, waaronder de verwestering van verzoeker en de specifieke situatie in zijn regio van herkomst, hetzij het dorp Khoshgombad gelegen in het district Behsud van de provincie Nangarhar.

In de bestreden beslissing stelt men dat verzoeker er niet in slaagde om het bewijs te leveren dat hij omwille van persoonlijke omstandigheden specifiek geraakt zou worden door het willekeurig geweld in Jalalabad, hetzij 280 km verder.

Verder stelt men in de bestreden beslissing ook dat verzoeker zijn banden met zijn land van herkomst sterker zouden zijn dan in België, daar zijn enige familieleden hetzij zijn moeder en zus nog in Afghanistan, hetzij in Behsud wonen.

Verder verwijst DVZ wel naar enkele recentere bronnen in verband met meneer zijn vrees voor de problemen die hij bij terugkeer zou kennen door zijn langdurig verblijf in het Westen, hetzij 8 jaar, maar stellen ze dat verzoeker deze vrees niet in concreto kan aantonen, en dat het om louter blote verklaringen gaat.

Door deze oppervlakkige en beknopte zienswijze ziet DVZ de werkelijke problemen die verzoeker te wachten staan bij terugkeer naar Afghanistan, door zijn langdurig verblijf hier in het Westen, compleet over het hoofd.

Verzoeker werd geboren in 1990 en ontvluchtte op 20 jarige leeftijd zijn dorp in Afghanistan. Na een zware en moeilijke reis van 8 a 9 maanden kwam hij aan in België en kreeg hij in 2012 internationale bescherming.

Tot op heden heeft verzoeker ononderbroken op het Belgische grondgebied verbleven en heeft hij hier uiteraard het centrum van zijn belangen gevestigd.

Hij leerde de taal hier, hij vond hier een woning, werk... hij maakte er hier zijn thuis van.

Verzoeker meent dat hij zich niet meer zou kunnen aanpassen aan de Afghaanse samenleving in zijn thuisdorp daar hij hier al 8 jaar in Brussel stad woont en zijn denkbeelden zijn aangepast aan onze Westerse denkwijze, en hij dus steeds minder en minder raakvlakken heeft met de Afghaanse cultuur.

Bovendien moet er niet enkel worden stilgestaan bij verzoeker zijn gevoel over zijn verwestering, maar is het vooral belangrijk om na te gaan hoe hij door de traditionele Afghaanse maatschappij zal gepercipieerd zal worden na zijn jarenlange verblijf in het Westen.

Verzoeker is dus bijzonder kwetsbaar door zijn associatie met het Westen, daar er van terugkeerders vaak wordt vermoed dat ze zich bekeerd zouden hebben, zodat ze veelal in het oog gehouden worden of ze wel nog islamitische genoeg zouden zijn.

Verzoeker vreest inderdaad ook het algemene gangbare geweld in Afghanistan, waarvan tegenpartij wel ludiek stelt dat men meestal wel tot doel heeft om overheidspersoneel te raken, maar men daarbij toch niet zomaar voorbij de vele burgerslachtoffers heen kan ?

In 2012 kreeg verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toegekend, dus toen meende men wel dat verzoeker mogelijk risico liep op mensonterende behandeling of vormen van foltering in de zin van artikel 3 EVRM in geval van terugkeer. Wat is er dan intussen zo veranderd dat men vandaag met 100% zekerheid kan stellen dat dit nu niet meer het geval zou zijn ?

Verweerster verwijst in haar beslissing ook naar de Country of Origin Focus - Afghanistan d.d. 18/03/2019, maar lijkt deze toch zeer beperkt gelezen te hebben.

Volgens deze recente Focus werden er 71 incidenten geregistreerd in Jalalabad in de periode tussen 1 februari 2018 tot 31 januari 2019 en 9 in Behsud zelf.

In Jalalabad is het geweld voornamelijk gericht tegen bepaalde profielen, zowel militair als burgerdoelwitten. Veel burgerslachtoffers vallen bij zelfmoord- of complexe aanslagen.

...

De toename van het aantal dergelijke aanslagen NAAST de bestaande criminaliteit zorgt voor een groeiend onveiligheidsgevoel."

In Behsud is het geweld voornamelijk gericht tegen veiligheidspersoneel maar ook in deze districten vallen er burgerslachtoffers....

Specifieke statistieken over burgerslachtoffers zijn niet beschikbaar"

Dus de noodzakelijke info is niet eens voorhanden ?

Het is duidelijk dat de regio ginder nog steeds ver van onder controle is, zowel door de aanslagen als de criminaliteit die niet te stoppen valt.

In Jalalabad ook specifiek tot overbelasting door de toenemende bevolkingsdichtheid zodat er sprake is van hogere prijzen, beperktere toegang tot bepaalde diensten en zelfs voedselonveiligheid ?!

Het weze duidelijk dat men verzoeker niet de minste veiligheid kan bieden bij een verplichte terugkeer naar Afghanistan en dat er dus wel degelijk een werkelijk risico bestaat dat hij ginder slachtoffer zal

worden van ofwel een aanslag, ofwel van criminaliteit, van discriminaties, van problemen om zich aldaar terug te vestigen en te overleven.

Verweerster voldeed bij het nemen van deze beslissing opnieuw niet aan haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.2. De verweerder repliceert hierop in de nota met opmerkingen als volgt:

“De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen wordt aangegeven.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002).

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet gelet op het feit dat verzoeker, ten gevolge van de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht van 15 oktober 2018, die definitief aanwezig is in het rechtsverkeer, geen verblijfsrecht meer geniet.

Verzoeker kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar hij ze aanvecht in zijn verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

“Overwegende dat, wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht;” (R.v.St., arrest nr. 163.817 dd. 19 oktober 2006, Staatsraad Bamps, G/A 134.748/XIV–14.428)

Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij meent dat er onvoldoende rekening werd gehouden met de elementen in het dossier, waaronder zijn verwestering en de specifieke situatie in zijn dorp Khoshgombad.

Verzoeker gaat eraan voorbij dat hij d.d. 26 september 2018 via een aangetekend schrijven werd uitgenodigd om alle documenten en elementen aan te brengen waarvan hij het nodig achtte dat de verwerende partij hiervan kennis had ten einde zijn situatie correct in te schatten. Als antwoord maakte verzoeker een ingevulde vragenlijst over inclusief enkele bijlagen.

In de bestreden beslissing werd gemotiveerd omtrent de elementen vervat in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

M.b.t. artikel 8 EVRM en zijn gezins- en familieleden werd het volgende gemotiveerd:

“Wat uw gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 van het EVRM betreft, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde geen in België verblijvende familieleden te hebben, noch een duurzame relatie of minderjarige kinderen binnen of buiten België te hebben. U gaf aan dat uw enige

familieleden, zijnde uw moeder en zus, zich in Afghanistan bevinden. Bijgevolg staat vast dat uw banden met uw land van herkomst beduidend sterker zijn dan deze in België, waar een familie- of gezinsleven volledig afwezig is. Derhalve is er geen familiaal beletsel voor het nemen van deze beslissing.”

Verzoeker betwist niet dat hij geen gezins- of familieleden heeft, terwijl zijn moeder en zus zich wel nog in Afghanistan bevinden. Het is dan ook geenszins kennelijk onredelijk hieruit af te leiden dat de banden met zijn herkomstland beduidend sterker zijn dan de banden met België. Waar hij aangeeft dat hij hier jarenlang is verbleven en dat hij hier zijn thuis heeft, laat hij na aan te tonen dat er sprake is van dermate sterke banden zodat die zouden vallen onder de bescherming geboden door artikel 8 EVRM.

Vervolgens werd ingegaan op verzoekers medische situatie en gemotiveerd als volgt:

“Betreffende uw medische situatie, merken we op dat u in de voormelde vragenlijst verklaarde – gevraagd naar ziektes die u belemmeren te reizen of naar uw herkomst land terug te keren – geen ziekte te hebben. Derhalve zijn we op heden niet in het bezit van indicaties van medische problemen die een terugkeer naar uw land van herkomst in de weg staan.”

Verzoeker gaat hierop niet in, waardoor de verwerende partij hier evenmin dieper op dient in te gaan.

Tenslotte werd uitgebreid gemotiveerd omtrent artikel 3 EVRM de te verwachten risico bij terugkeer naar Afghanistan. De beslissing luidt hieromtrent als volgt:

“Betreffende een terugkeer naar uw land van herkomst, merken we op dat u tijdens uw gehoor bij het CGVS in het kader van de heroverweging van uw subsidiaire beschermingsstatus dd. 02/03/2018, verklaarde te vrezen aanzien te worden als een spion en welgesteld persoon na jaren van verblijf in Europa. Vooreerst merken we op dat het CGVS in haar beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus van oordeel was dat uw stelling berustte op een louter vermoeden en u daar geen concrete aanwijzingen voor had. Gesteld werd dat dit niet volstaat, aangezien men zijn vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen. Daarnaast verklaarde u in de voormelde vragenlijst niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan om omdat u er problemen heeft, de situatie er erg moeilijk en instabiel is, het een land in oorlog is en uw zich in België probeert te integreren. Ook tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 verwees u naar de algemene onveiligheid in Afghanistan. Het CGVS was dienaangaande van oordeel dat u naliel het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalalabad. Het stelde bovendien dat het niet over elementen beschikte die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die er toe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bijgevolg oordeelde het CGVS dat een verwijderingsmaatregel verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980. In het kader van uw beroep tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalde u uw vrees die u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 uitte, namelijk te worden aanzien als spion of welgesteld persoon, evenals een vrees voor terugkeer omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U haalde in het kader van deze beroepsprocedure diverse bronnen aan die recenter zijn dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016 waarop het CGVS zich voornamelijk baseerde voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

U verwees onder andere naar het rapport “Country of Origin Information Report – Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms” dd. December 2017 om uw stelling te staven dat u bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon zal worden beschouwd en om die reden te vrezen voor uw leven. Vooreerst merken we op dat het rapport zich uitlaat in algemene bewoordingen en u louter het vermoeden uit bij terugkeer als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd zonder in concreto deze vrees voor vervolging aan te tonen. Verschillende passages in het rapport tonen aan dat het om louter blote verklaringen gaat, die gebaseerd zijn op een subjectieve vrees. Zo lezen we in het rapport ondermeer “[...] fears claimed by Afghans returning back from the West [...]”; “Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies”; “[...] returnees fear of the security situation stopped them from leaving home”; “[...] returnees fear from being kidnapped for ransom for this reason”; “The Australian government states in a 2015 report that there are ‘occasional reports’ of alleged kidnapping after return” (eigen onderlijning – een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Uit de Country of Origin Focus – Afghanistan – Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod dd. 18/03/2019 (update) blijkt bovendien dat “[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel” (een kopie van dit document wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

In het Returnee and IDP monitoring report dd. 18/05/2018, wordt het volgende gesteld: “By comparison, 58% of 2017 returnees report difficulties with the host community, although these difficulties almost always relate to lack of jobs and cost of living, rather than discrimination. [...] Fewer than 1% of returnees or IDPs report ethnic discrimination, extortion, disputes with host communities or that host communities are unwelcoming. This roughly corresponds with the findings from UNHCR’s 2016 returnee monitoring exercise – during the second round of returnee monitoring, 89% of returnees stated that they had a positive relationship with their host community, 10.5% stated that they had a neutral relationship, and only 0.5% reported a negative relationship.” (een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Bovendien vond er op 27 en 28 november 2018 een Geneefse conferentie met betrekking tot Afghanistan plaats, waarbij er in het communiqué het volgende vermeld wordt: “The effort of the government regarding voluntary and safe return and sustainable reintegration is fundamental to peace and stability. Participants appreciated the government’s return and reintegration policies and plans and called for their accelerated implementation.” (een kopie van het communiqué wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

We merken bijgevolg op dat het niet volstaat te verwijzen naar bronnen die een algemene beoordeling geven over de veiligheidssituatie in Afghanistan enerzijds en de problematiek inzake verwesterde Afghanen na terugkeer anderzijds. Het loutere feit dat u het vermoeden uit bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd, zonder deze vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 aannemelijk te maken. Daarnaast wijzen we er op dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Jalalabad. Tot slot maakt u niet aannemelijk dat u een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere feit dat u verwijst naar bronnen die een algemene beoordeling over de veiligheidssituatie in Afghanistan presenteren, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.” (eigen onderlijning)

Waar verzoeker de verwerende partij in algemene termen verwijt de Country of Origin Focus Afghanistan van 18 maart 2019 te beperkend te hebben geïnterpreteerd, toont hij dit niet in concreto aan. Verzoeker toont immers niet aan dat het kennelijk onredelijk is uit voormeld rapport af te leiden dat het geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel. Ook in zijn verzoekschrift beperkt verzoeker zich tot algemene verwijten, zonder in concreto aan te tonen dat hij bij terugkeer naar Afghanistan riskeert blootgesteld te worden aan behandelingen strijdig met artikel 3 EVRM. Hij toont niet aan dat de verwerende partij bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing. Hij betwist niet dat de verwerende partij op alle rapporten die verzoeker had voorgelegd, heeft geantwoord middels de bijlage 13.

Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.”

3.3. Beoordeling

De verzoeker beroept zich in zijn enig middel op de schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij betoogt onder meer dat de gemachtigde, in zijn onderzoek naar de bij zijn onderzoek naar het algemeen gangbare geweld in Afghanistan, een zeer beperkte lezing heeft gemaakt van de *Country of Origin Focus – Afghanistan* van 18 maart 2019 (hierna: de COI Focus van 18 maart 2019).

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

In casu dient erop te worden gewezen dat een eerdere beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd (RvV 25 maart 2019, nr. 218 805). De Raad heeft in dit arrest vastgesteld dat de verzoeker bronnen aanhaalt waarvan sommige recenter zijn dan het rapport van het UNHCR van 19 april 2016, waarop de commissaris-generaal zich in de intrekkingbeslissing van 2 maart 2018 voornamelijk had gebaseerd voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan. Waar de gemachtigde zich bij de afgifte van het eerdere bevel om het grondgebied te verlaten ermee had vergenoegd te verwijzen naar het oordeel van de commissaris-generaal omtrent de risico's verbonden aan willekeur geweld, heeft de Raad gesteld dat de gemachtigde zelf een onderzoek diende uit te voeren. De Raad heeft besloten tot de schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 3 van het EVRM.

Uit de stukken van het administratief dossier (interne nota d.d. 2 april 2019) blijkt dat de gemachtigde uit het vernietigingsarrest van de Raad onder meer heeft afgeleid dat er van de Dienst Vreemdelingenzaken verwacht mag worden dat zij bij een latere beoordeling van een al dan niet schending van artikel 3 van het EVRM, zoals *in casu*, een zorgvuldig onderzoek voert naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM en dat daarin alle gegevens van het dossier mee in overweging moeten worden genomen.

Ook in het kader van het onderhavige beroep staat het niet ter betwisting dat de gemachtigde dient te onderzoeken of de verzoeker bij een terugkeer dreigt te worden onderworpen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. Dat deze onderzoeksplicht op de gemachtigde rust, werd reeds door de Raad van State bevestigd in de arresten met nrs. 241.623 en 241.625 van 26 juni 2019:

“De verzoekende partij [de Belgische staat was verzoekende partij bij de Raad van State] moet derhalve bij het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten reeds onderzoeken of die verwijderingsmaatregel in overeenstemming is met de normen van de internationale verdragen waardoor België gebonden is, te dezen met artikel 3 van het EVRM. Hieraan wordt geen afbreuk gedaan door de mogelijkheid voor de verzoekende partij om bij niet-naleving van het bevel om het grondgebied te verlaten over te gaan tot dwangmaatregelen met het oog op verwijdering in de zin van artikel 1, 7°, van de vreemdelingenwet, zijnde de fysieke verwijdering van het grondgebied. Enerzijds kan de toestand immers in die zin evolueren dat er zich bij het nemen van de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten nog geen gevaar voor een schending van artikel 3 van het EVRM voordoet doch naderhand wel, wanneer de verzoekende partij effectief wil overgaan tot verwijdering. Anderzijds kan niet worden verondersteld dat de betrokken vreemdeling het bevel om het grondgebied te verlaten niet zal naleven zodat de verzoekende partij er zich niet van kan onthouden een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM te onderzoeken onder het voorwendsel dat zij dergelijk onderzoek zal voeren bij het nemen van dwangmaatregelen met het oog op de fysieke verwijdering van de vreemdeling.”

In de bestreden beslissing kan omtrent de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming de volgende motivering worden teruggevonden:

“In het kader van uw beroep tegen de beslissing tot beëindiging van uw verblijfsrecht en het bevel om het grondgebied te verlaten, herhaalde u uw vrees die u tijdens uw gehoor bij het CGVS dd. 02/03/2018 uitte, namelijk te worden aanzien als spion of welgesteld persoon, evenals een vrees voor terugkeer

omwille van de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan. U haalde in het kader van deze beroepsprocedure diverse bronnen aan die recenter zijn dan het rapport van UNHCR van 19 april 2016 waarop het CGVS zich voornamelijk baseerde voor de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

U verwees onder andere naar het rapport "Country of Origin Information Report - Afghanistan Individuals targeted under societal and legal norms" dd. December 2017 om uw stelling te staven dat u bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon zal worden beschouwd en om die reden te vrezen voor uw leven. Vooreerst merken we op dat het rapport zich uitlaat in algemene bewoordingen en u louter het vermoeden uit bij terugkeer als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd zonder in concreto deze vrees voor vervolging aan te tonen. Verschillende passages in het rapport tonen aan dat het om louter blote verklaringen gaat, die gebaseerd zijn op een subjectieve vrees. Zo lezen we in het rapport ondermeer "[...] fears claimed by Afghans returning back from the West [...]" "Sources indicate that returnees from the West fear being labelled by insurgents as spies"; "[...] returnees fear of the security situation stopped them from leaving home"; "[...] returnees fear from being kidnapped for ransom for this reason"; "The Australian government states in a 2015 report that there are occasional reports of alleged kidnapping after return" (eigen onderlijning - een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Uit de Country of Origin Focus - Afghanistan - Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod dd. 18/03/2019 (update) blijkt bovendien dat "[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel" (een kopie van dit document wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

In het Returnee and IDP monitoring report dd. 18/05/2018, wordt het volgende gesteld: "By comparison, 58% of 2017 returnees report difficulties with the host community, although these difficulties almost always relate to lack of jobs and cost of living, rather than discrimination. [...] Fewer than 1% of returnees or ID Ps report ethnic discrimination, extortion, disputes with host communities or that host communities are unwelcoming. This roughly corresponds with the findings from UNHCR's 2016 returnee monitoring exercise - during the second round of returnee monitoring, 89% of returnees stated that they had a positive relationship with their host community, 10.5% stated that they had a neutral relationship, and only 0.5% reported a negative relationship." (een kopie van het rapport wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

Bovendien vond er op 27 en 28 november 2018 een Geneefse conferentie met betrekking tot Afghanistan plaats, waarbij er in het communiqué het volgende vermeld wordt: "The effort of the government regarding voluntary and safe return and sustainable reintegration is fundamental to peace and stability. Participants appreciated the government's return and reintegration policies and plans and called for their accelerated implementation." (een kopie van het communiqué wordt aan het administratief dossier toegevoegd).

We merken bijgevolg op dat het niet volstaat te verwijzen naar bronnen die een algemene beoordeling geven over de veiligheidssituatie in Afghanistan enerzijds en de problematiek inzake verwesterde Afghanen na terugkeer anderzijds. Het loutere feit dat u het vermoeden uit bij terugkeer naar Afghanistan als spion of welgesteld persoon te zullen worden beschouwd, zonder deze vrees voor vervolging in concreto aan te tonen, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 aannemelijk te maken. Daarnaast wijzen we er op dat u het nalaat bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld te Jalalabad. Tot slot maakt u niet aannemelijk dat u een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Het loutere feit dat u verwijst naar bronnen die een algemene beoordeling over de veiligheidssituatie in Afghanistan presenteren, volstaat niet om een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken."

Hieruit blijkt dat de gemachtigde zich, wat betreft de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad, op belangrijke wijze heeft gesteund op de COI Focus van 18 maart 2019 en de vaststelling dat hierin wordt vermeld dat "[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel". De verwijzing naar de overige rapporten (een COI Focus van december 2017, het Returnee and IDP monitoring report van 18 mei 2018 en de Geneefse Conferentie die plaats vond op 27 en 28 november 2018), betreft minder recente informatie en ook minder relevante informatie aangezien deze informatie niet de veiligheidssituatie in Jalalabad betreft, maar wel de vrees om bij terugkeer als

spion of welgestelde persoon te worden beschouwd en de problematiek van de re-integratie van terugkeerders in het algemeen.

In de nota met opmerkingen stelt de verweerder dat de verzoeker niet concreet aantoont dat de COI Focus van 18 maart 2019 te beperkend werd geïnterpreteerd, aangezien hij niet aantoont dat het kennelijk onredelijk is uit voormeld rapport af te leiden dat het geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel. De verweerder geeft tevens aan dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bepaalde elementen zou hebben veronachtzaamd bij het nemen van de bestreden beslissing.

De Raad stelt echter vast de verzoeker bij het verzoekschrift een korte samenvatting heeft gevoegd die het commissariaat-generaal heeft gegeven van de COI Focus van 18 maart 2019, waarin melding wordt gemaakt van regelmatige burgerslachtoffers die vallen bij zelfmoord- of complexe aanvragen. Hoewel in de bestreden beslissing wordt gesteld dat een kopie van de COI Focus van 18 maart 2019 aan het administratief dossier wordt toegevoegd, kan in het voorliggende administratief dossier enkel het voorblad en de inhoudstafel van de 49 pagina's tellende COI Focus van 18 maart 2019 worden teruggevonden. De Raad beschikt dan ook enkel over de inhoudstafel en de korte samenvatting die door de verzoeker werd bijgebracht, doch niet over de concrete en volledige inhoud van de COI Focus die 47 pagina's beslaat. In de samenvatting die door de verzoeker wordt bijgebracht, is nergens de zin opgenomen die in de bestreden akte wordt geciteerd, nl. dat "[...] geweld in de regio van de stad en het district voornamelijk gericht is tegen overheidspersoneel". Bij gebrek aan de volledige inhoud van de COI Focus van 18 maart 2019 kan de Raad niet onderzoeken of de gemachtigde uit de inlichtingen waarover hij beschikte wel de juiste conclusie heeft getrokken. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867).

Derhalve dringt zich de nietigverklaring van de bestreden beslissing zich op.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 april 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE